

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10So/85/2016
Identifikačné číslo spisu: 5016200505
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5016200505.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci navrhovateľa: JUDr. T. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom: J., právne zastúpeného JUDr. Ivanom Hubkom, advokátom so sídlom Gaštanová 7/35, Žilina, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sd/122/2016-64 zo dňa 26. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sd/122/2016-64 zo dňa 26. septembra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.03.2016 ako vecne správne a zákonné.

Napadnutým rozhodnutím odporkyňa podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zvýšila navrhovateľovi starobný dôchodok od 01.01.2016 na sumu 302,10 € mesačne.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že navrhovateľ včas podaným opravným prostriedkom napadol len rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.03.2016. Podľa ustálenej súdnej praxe v takomto prípade by mala byť predmetom preskúmania iba správnosť tohto zvýšenia, lebo súd nemá možnosť zaujímať stanovisko k otázkam týkajúcim sa základnej výmery starobného dôchodku navrhovateľa, keďže obsahom napadnutého rozhodnutia odporkyne riešené neboli. Napriek tomu krajský súd, vzhľadom na námietky právneho zástupcu navrhovateľa, považoval za potrebné uviesť k veci nasledovné:

Príspevok za službu priznaný podľa zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov

Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „zákon č. 410/1991 Zb.“) sa za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) iba považuje (najmä na účely jeho ďalšej výplaty a valorizácie). Nie je však výsluhovým dôchodkom, naďalej zostáva výsluhovým príspevkom.

Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom o sociálnom zabezpečení poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky (príspevky za službu) ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Z čl. 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11. januára 1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Z.z. (ďalej len „Dohovor č. 128“) priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 100/1988 Zb. a sú priamo záväzné aj pre odporkyňu.

Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 podľa názoru súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného, ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť (a nemožno ho odňať), pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou neprevyšuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Zdôraznil, že príspevok za službu (považovaný za výsluhový dôchodok) má po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení charakter „starobného dôchodku“.

Je nepochybné, že u navrhovateľa došlo k vzniku nároku na dávku v starobe v dvoch oddelených systémoch dôchodkového zabezpečenia (poistenia). Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku príspevku za službu v systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov.

Navrhovateľovi bol podľa § 119 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. priznaný príspevok za službu (za 29 rokov služobného pomeru). Pokiaľ odporkyňa použila postup výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia, ktorý by mu patril, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne takto zistenú výšku krátila postupom podľa čl. 33 Dohovoru č. 128, podľa názoru súdu postupovala v súlade so zákonom. Navrhovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku, priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za doby, ktoré mal hodnotené aj v osobitnom systéme pre nárok a výšku príspevku za službu, ktorý, ako je vyššie uvedené, mal od dovŕšenia dôchodkového veku charakter dávky v starobe z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje.

Postup odporkyne pri výpočte výšky starobného dôchodku navrhovateľa nebolo preto možné považovať za diskriminujúci a v rozpore s čl. 12 Ústavy SR. Nie je v rozpore ani s čl. 39 Ústavy SR, v zmysle ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z uvedených dôvodov taký postup považuje súd za zákonný.

V rozhodnutiach najvyššieho súdu bol opakovane vyslovený právny názor, že výsluhový príspevok nie je výsluhovým dôchodkom, ale sa zaň iba považuje a pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu; až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok (viď napr. judikát R 55/2011, na ktorý odkazuje aj odporkyňa). Príspevok za službu ako dávka sociálneho zabezpečenia, považovaný za

výsluhový dôchodok, má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru. Preto je potrebné pri určení výšky starobného dôchodku so zohľadnením všetkých dôb dôchodkového poistenia, vrátane dôb hodnotených na účely príspevku za službu, starobný dôchodok krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok v zmysle čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Iný prístup by znamenal neopodstatnené zvýhodnenie, pretože tá istá doba dôchodkového poistenia (zabezpečenia) by bola zhodnotená duplicitne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudok sp. zn. 9So/214/2008 zo dňa 28.10.2009) zdôraznil, že nielen správny orgán v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový správny súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov je zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti a ktoré sú mu nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov, alebo ako oficiality jeho činnosti (§ 121 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), nakoľko tieto sú v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy, analogicky § 250j ods. 7 O.s.p. záväzné nielen pre jeho adresáta, t.j. pre správny orgán, ale aj pre konajúci krajský súd. Odporkyňa je pri výpočte výšky dôchodku viazaná platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom súd mal preukázať, že odporkyňa pri výpočte výšky starobného dôchodku navrhovateľa takto postupovala. Pochybnosti navrhovateľa o správnom výpočte sumy jeho starobného dôchodku vo vzťahu k uplatniteľnosti čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi nezakladajú dôvod na spochybnenie správnej skutkových zistení a záverov prijatých v konaní. Námietky navrhovateľa preto súd nepovažoval v tomto smere za dôvodné.

Suma starobného dôchodku navrhovateľa sa napadnutým rozhodnutím zo dňa 18.03.2016 zvýšila na obdobie dôchodkového poistenia získané počas poberania tohto dôchodku od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015, kedy navrhovateľ získal osobný vymeriavací základ 4 944,00 €, všeobecný vymeriavací základ bol 9 888,00 € a osobný mzdový bod dosiahol 0,500. Aktuálna dôchodková hodnota platná k 1. januáru 2016 je 10,993 €. Zvýšenie starobného dôchodku patriace za obdobie dôchodkového poistenia počas poberania tohto dôchodku je 2,74825 € mesačne a je určené ako súčin jednej polovice osobného mzdového bodu 0,250 a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 10,9930 €.

Právoplatným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24.03.2015 mal krajský súd preukázať, že starobný dôchodok navrhovateľa k 31. decembru 2015 bol vo výške 297,40 € a v takejto výške sa navrhovateľovi k uvedenému dňu aj vyplácal. Suma starobného dôchodku navrhovateľa 300,20 € mesačne po zaokrúhlení je určená súčtom súm 297,40 € a 2,748250 €. Táto suma starobného dôchodku navrhovateľa sa ďalej zvýšila od 1. januára 2016 podľa § 82 zákona a § 1 písm. a/ Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 283/2015 Z.z. na 302,10 € mesačne.

V súvislosti s návrhom právneho zástupcu navrhovateľa prerušiť konanie a požiadať Ústavný súd SR o výklad hmotnoprávných ustanovení Dohovoru č. 128 a i možnú aplikáciu, krajský súd poukázal na ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Prerušiť konanie podľa druhej vety ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. podľa názoru súdu možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s Ústavou SR, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, dospel súd, a nie účastník konania, resp. jeho právny zástupca. Krajský súd nebol toho názoru, že by ustanovenia zákona použité odporkyňou vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia boli v rozpore s právnym predpisom vyššej právnej sily, Ústavou SR alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, a preto takýto návrh právneho zástupcu navrhovateľa neakceptoval.

Pokiaľ ide o návrh, aby všeobecný súd požiadal Ústavný súd SR o výklad práv uvedených právnym zástupcom navrhovateľa označených v Dohovore ako o prejudiciálnej otázke súvisiacej s rozhodnutím, v tomto prípade súd konštatoval, že daná problematika bola doteraz riešená mnohými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR. Najvyšší súd SR sa otázkou nároku na starobný dôchodok v súbehu s nárokom na výsluhový dôchodok, ktorý bol priznaný podľa zákona o sociálnom zabezpečení zaoberal vo

viacerých rozhodnutiach a jeho judikatúra v tejto činnosti je rozsiahla a konštantná. Ako už bolo vyššie uvedené, podľa Najvyššieho súdu SR nielen správne orgány vo svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov sú zaťažené povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti a ktoré sú mu nepochybne známe, buď z iniciatívy účastníkov alebo ako oficiality jeho činnosti. K prelomeniu záväznosti právneho názoru už vysloveného Najvyšším súdom SR doteraz nedošlo. Súd preto tomuto návrhu právneho zástupcu nevyhovel. S poukazom na uvedené, krajský súd napadnuté rozhodnutie odporkyne potvrdil.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Namietal, že skutkový stav veci potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností bol nedostatočne zistený, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodil tým, že konajúci prvostupňový súd sa ani len nenamáhal odôvodniť a odpovedať na predložené zásadné námietky, dôkazy a dôvody nemožnosti krátenia starobného dôchodku a zároveň ani nezaujal žiadne stanovisko k namietanému prvotnému výpočtu výšky starobného dôchodku, čím sa uvedený rozsudok stal zmätočným a zároveň nepreskúmateľným, nakoľko sa vôbec nezaoberal žiadnym namietanými skutočnosťami. Zároveň sa navrhovateľ podaným odvolaním domáhal posúdenia nevykonaných dôkazov, posúdenia procesných pochybení, na základe ktorých prvostupňový súd vykonanými dôkazmi dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a posúdenia skutočností, na základe ktorých súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

Navrhovateľ poukázal na zásadnú a diametrálne kontradikčnú rozpornosť vyjadrenia v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu iba k niektorým dôkazom predložených navrhovateľom bez zjavnej opory prameňa práva, nedostatočne vykonané odôvodnenie nepredloženia prejudiciálnej otázky pred Ústavný súd SR (Súdny dvor EÚ). Krajský súd sa odmietol bez zjavného vysvetlenia a bez zrozumiteľného odôvodnenia zaoberať podaným procesným návrhom, čím došlo k hrubému porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý súdny proces.

Opätovne navrhol súdu, aby požiadal Ústavný súd Slovenskej republiky (Súdny dvor EÚ) o výklad uvedených práv označených v Dohovore ako o prejudiciálnej otázke, pričom bližšie sporné skutočnosti popísal. Zároveň v prípade, ak bude považovať odvolací súd za potrebné predložiť prejudiciálnu otázku na posúdenie a „výklad“ tejto otázky pred Súdny dvor EÚ z dôvodu použitia doktríny CILFIT, a nie pred Ústavný súd Slovenskej republiky, stotožnil sa s predložením tejto prejudiciálnej otázky pred Súdny dvor EÚ. Poukázal tiež na rozsudok súdneho dvora z 9. septembra 2015, C-160/14, Filipe Ferreira da Silva e Brito a i.

Trval na všetkých predložených odvolaniach a podaniach, dodatkoch a aj na podaní predloženom na pojednávaní prvostupňového súdu „krátkou cestou“, na ktoré nebola žiadnym spôsobom daná zo strany súdu odpoveď. Krajský súd za nevysvetliteľných okolností bez minimálneho prameňa práva, na ktorý odkaz práva mal poukázať v odôvodnení svojho rozsudku, štandardne priznal právo odporkyne. Prvostupňový súd v rozsudku porušil komplexným nezákonným spôsobom zásadný princíp právnej istoty z dôvodu, že zrozumiteľným spôsobom neodôvodnil a nevysvetlil na žiadnom právnom základe interpretáciu, na základe ktorej vydal rozsudok.

V tejto súvislosti ako dôkaz citoval prof. JUDr. Jána Mazáka, Ph.O., ktorý jasným spôsobom precizoval povinnosť „konečného súdu“ a jasne stanovil „mantinely“ pre uplatnenie prejudiciálnej otázky a jej výklad, ktorý je aplikovaný samotným súdnym dvorom EÚ. Záverom navrhol, aby odvolací súd prerušil konanie až do rozhodnutia Ústavného súdu SR (ESLP) a na základe vykonaného „vyjadrenia“ Ústavného súdu SR (ESLP) rozhodol v tejto konkrétnej veci.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody, ktoré uviedol navrhovateľ v odvolaní, nepovažuje za opodstatnené. Mala za to, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia

odporkyne. V celom rozsahu sa pridržiavala dôvodov uvedených v písomnom vyjadrení zo dňa 06.06.2016 a opätovne zdôraznila, že vo svojej rozhodovacej činnosti je povinná aplikovať čl. 33 Dohovoru a to priamo bez potreby osobitného zákona. O takomto postupe ju poučil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch napr. sp. zn. 4So/189/20107 z 29.05.2008, 4So/133/2009 zo 07.12.2009, 9So/77/2011 z 30.05.2012. Trvala na vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., preskúmal rozsudok krajského súdu a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O. s. p. v spojení s § 250s O. s. p.), dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2017 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal odvolací súd rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, a to najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil zákonnosť rozhodnutia, ktorým odporkyňa podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona o sociálnom poistení zvýšila navrhovateľovi starobný dôchodok od 01.01.2016 na sumu 302,10 € mesačne.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 15.04.2010, doručenou odporkyni dňa 19.04.2010, požiadal o starobný dôchodok od XX.XX.XXXX. Na základe tejto žiadosti odporkyňa rozhodnutím č. XXX XXX XXXX zo dňa 29.04.2010 podľa § 65 a § 82 zákona o sociálnom poistení priznala navrhovateľovi od 01.01.2010 starobný dôchodok v sume 101,30 €. Následne rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.03.2014, rozhodnutím č. XXX XXX XXXXX X zo dňa 24.03.2015 a naposledy preskúmaným rozhodnutím navrhovateľovi zvýšila sumu starobného dôchodku.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, vrátane podrobného popisu priebehu administratívneho konania, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd pre zdôraznenie správnosti rozsudku dopĺňa v nadväznosti na navrhovateľove námietky ďalšie dôvody:

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplýva, že žiadal o preskúmanie rozhodnutia odporkyne, ktorým bol zvýšený starobný dôchodok od 01.01.2016 na sumu 302,10 Eur mesačne. Navrhovateľ však neuviedol žiadne dôvody nezákonnosti predmetného rozhodnutia odporkyne, z ktorých by bolo možné vyvodiť nesprávny výpočet zvýšenia dôchodku, lebo jeho námietky sa týkali nesprávneho výpočtu prvotnej výšky starobného dôchodku, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté dňa 29.04.2010 rozhodnutím č. XXX XXX XXXX. Navrhovateľ proti nemu nepodal opravný prostriedok, teda nenamietal nesprávnosť výpočtu, taktiež nepodal opravný prostriedok proti ďalším rozhodnutiam, ktorým bol navrhovateľovi zvýšený starobný dôchodok a preto nadobudli právoplatnosť.

Odvolačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že súd sa nemohol zaoberať zákonnosťou a vecnou správnosťou pôvodných rozhodnutí o priznaní starobného dôchodku navrhovateľovi, ani inými rozhodnutiami, ktoré neboli predmetom tohto konania. V konaniach o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov vo veciach dôchodkového zabezpečenia majú súdy povinnosť posúdiť zákonnosť konkrétneho, v opravnom prostriedku označeného rozhodnutia. Predmet súdneho konania vymedzuje predmet rozhodnutia, proti ktorému smeroval opravný prostriedok. Inými nárokmi, než o ktorých bolo rozhodované napadnutým rozhodnutím správneho orgánu (odporkyne) sa súd v konaní v zmysle § 250l O.s.p. a nasl. nemôže zaoberať. V rámci súdnej praxe bolo ustálené, že v takomto prípade by mala byť predmetom preskúmania iba správnosť tohto zvýšenia, súd nemá možnosť zaujímať stanovisko k otázkam týkajúcim sa základnej výmery starobného dôchodku navrhovateľa, nakoľko obsahom napadnutého rozhodnutia odporkyne riešené neboli. Odporkyňa v súlade so zákonom vypočítala zvýšenie sumy starobného dôchodku a vydala preskúmané rozhodnutie, jej postup vyhodnotil aj odvolací súd ako správny a zákonný.

Čo sa týka žiadosti navrhovateľa o prerušenie konania, odvolací súd poukazuje na to, že prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. bolo zákonodarcom zakotvené ako povinnosť v prípade, že rozhodnutie súdu je závislé od otázky, ktorú nie je oprávnený riešiť, ako aj za situácie, že všeobecne záväzný právny predpis súd považuje za rozporný s Ústavou Slovenskej republiky, zákonom či medzinárodnou zmluvou. V predmetom konaní sa preskúmava rozhodnutie o zvýšení starobného dôchodku v zmysle § 66 ods. 3 a § 82 zákona o sociálnom poistení, teda ide o valorizáciu už priznanej sumy starobného dôchodku a nerieši sa tu uplatňovanie Dohovoru č. 128. Zároveň odvolací súd nepovažuje predmetné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, na základe ktorých odporkyňa vydala preskúmané rozhodnutie, za rozporné so zákonom, Ústavou SR, či medzinárodnou zmluvou. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rovnako ako krajský súd nezistil dôvod na prerušenie konania a predloženie návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky alebo prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie a považuje návrh navrhovateľa za nedôvodný.

Záverom sa odvolací súd, nad rámec preskúmanej veci, stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, vo vzťahu k prvotnému rozhodnutiu o priznaní starobného dôchodku navrhovateľovi, že odporkyňa postupovala v súlade so zákonom a ustálenou judikatúrou, keď najskôr vypočítala teoretickú sumu dôchodku aj s prihliadnutím na dobu výkonu služby, a takto vypočítaný dôchodok následne krátila v zmysle čl. 33 Dohovoru č. 128. Výkladom relevantných predpisov, spôsobom, ktorý najvyšší súd považuje za konformný s Ústavou Slovenskej republiky, najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení charakter dávky v starobe, ktorú je potrebné považovať v zmysle Čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128 za inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie určeného veku) - takou dávkou je aj starobný dôchodok, na ktorý vznikne nárok podľa zákona o sociálnom poistení.

Vzhľadom na súbeh nárokov na dve dávky rovnakého druhu (dávky v starobe) potom v súlade s Čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 prichádza do úvahy krátenie starobného dôchodku. Iný postup a priznanie starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom poistení v plnej, tzv. teoretickej výške by mal za následok priznanie dvoch povahovo rovnakých dávok za tie isté doby poistenia, čo by viedlo k neodôvodnenému a neprimeranému zvýhodneniu osôb, poistených v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a k diskriminácii poistencov, ktorí získali obdobia poistenia v takom istom rozsahu len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Ide o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. 7So/138/2011 z 15.08.2012 -judikát č. R 83/2013, rozhodnutie sp. zn. 9So 214/2008 z 28. októbra 2009 - v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 5/2011 judikát pod č. 55)

Krajský súd sa s právnymi námietkami odvolateľa v rozhodnutí dôkladne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd dôvodne považoval rozhodnutia odporkyne za zákonné a opravnému prostriedku navrhovateľa nevyhovel. O zákonnosti takéhoto

postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný a odporkyni náhrada trov nepatrí zo zákona.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.